

LAUREN WEISBERGER

ĎÁBEL
NOSÍ PRADU

PŘEDLOHA STEJNOJMENNÉHO
FILMOVÉHO HITU

Střeďte se veškerého podnikání, které vyžaduje nové oblečení.

(HENRY DAVID THOREAU, *WALDEN*, 1854)

1

Světlo semaforu na křižovatce Sedmnácté avenue a Broadwaye ještě ani nezezelenalo a armáda sebejistých žlutých taxíků už proburácela kolem té maličké smrtící pasti, ve které jsem se snažila pohybovat ulicemi. *Spojka, plyn, zařadit* (z neutrálu na jedničku, nebo z jedničky na dvojku?), *pustit spojku*, to jsem si pořád v duchu opakovala jako mantru, která mi ale nabízela jen pramálo útěchy a ještě míň mi pomáhala orientovat se v hlučném poledním provozu. Než se autíčko vrhlo do křižovatky, dvakrát jankovitě poskočilo. Srdce mi v hrudi udělalo salto nazad. Pak se přískoky bez varování uklidnily a já jsem začala zrychlovat. Střelila jsem pohledem dolů, abych se přesvědčila, že mám zařazenou teprve dvojku, jenže vtom mi výhled zlověstně zaplnil zadek taxíku a já jsem musela dupnout na brzdu tak prudce, až se mi ulomil podpatek. Do prdele! Další pár bot za sedm set dolarů, který jsem obětovala své naprosté a totální neschopnosti jednat pod tlakem: bylo to už třetí takovéhle selhání v jednom měsíci. Vzápětí jsem si skoro s úlevou uvědomila, že auto zhasl motor (asi jsem zapoměla sešlápnout spojku, když jsem brzdila jako o život). Měla jsem několik sekund – sekund klidu, pokud nepočítám zuřivé houkání ze všech stran ani nejrůznější variace na slovo „kráva“ – abych si zula střevíčky od Manola a hodila je na sedadlo vedle sebe. Zpocené ruce jsem si nemohla utřít do ničeho jiného než do semišových kalhot od Gucciho, které mi objímaly steh-

na a boky tak pevně, až se zdálo, že z nich během několika minut ustřelí poslední knoflík. Na poddajném semiši, stahujícím mi nyní již necitlivá stehna, zůstaly od prstů mokré stopy. Za to, jak jsem v tomhle kabrioletu za čtyřiaosmdesát tisíc dolarů zvládala polední jízdu v centru ulicemi plnými nezávadnějších překážek, jsem si zasloužila cigaretu.

„Tak se do prdele pohněte, dámo!“ zahulákal snědý řidič, jemuž zpod tílka přetévalo ochlupení hrudníku. „Kde si jako myslíte, že ste? V podělaný autoškole? Vypadněte vocad!“

Zvedla jsem třesoucí se ruku a ukázala mu prostředník, hned jsem se ale dál věnovala tomu podstatnému: dostat co nejrychleji do sebe dávku nikotinu. Už zase jsem měla ruce zvlhlé potem a zápalky mi neustále padaly na podlahu. Zelená se rozsvítila právě v okamžiku, kdy se mi podařilo přiložit plamínek ke konci cigarety; nechala jsem ji přilepenou mezi rty a začala řešit komplikovaný vztah *spojky, plynu a řazení* (z neutrálu na jedničku, nebo z jedničky na dvojku?), *ted' pustit spojku*, přičemž se mi při každém vdechu a výdechu do pusy a z pusy valila oblaka kouře. Musela jsem ujet ještě další tři bloky, než se auto dostatečně uklidnilo, abych mohla cigaretu vzít do ruky, jenže to už bylo pozdě; nebezpečně dlouhý sloupec popela spadl na kalhoty přesně do skvrny od potu. Hrůza! Než mi ale došlo, že jsem v necelých třech minutách zničila zboží za tři tisíce a jedno sto dolarů, hlasitě se rozkňoural mobil. A jako by toho bylo k naštvání pořád ještě málo, telefonní číslo volajícího potvrdilo mé nejhorší obavy: je to ona. Miranda Priestlyová. Moje šéfka.

„An-dre-o! An-dre-o! Slyšíte mě?“ zatrylkovala, sotva jsem švihem zápěstí otevřela svou motorolu, což nebylo nic snadného, když uvážíte, že jsem měla obě (bosé) nohy i ruce plné práce. Sevřela jsem telefon mezi uchem a ramenem a cigaretu jsem raději vyhodila z okna, kde jen těsně minula messenger na kole. Ten, než znovu šlápl do pedálů, vypustil několik naprosto neoriginálních sprostřáren.

„Ano, Mirando, slyším vás dokonale.“

„An-dre-o, kde mám auto? Už stojí v garáži?“

Semafor přede mnou milosrdně zčervenal; zdálo se, že by to mohla být dlouhá červená. Prudce jsem zabrzdila, aniž bych do kohokoli nebo čehokoli narazila, a úlevně jsem vydechla. „Zrovna teď v tom autě sedím, Mirando, a za pár minut bude v garáži.“ Došlo mi, že si dělá starosti, jestli je všechno v pořádku, tak jsem ji ujistila, že nejsou vůbec žádné problémy a že za chvíli bychom oba měli v perfektním stavu dorazit.

„Tak dobře,“ pronesla rázně a přerušila mě uprostřed věty. „Potřebuju, abyste – než se vrátíte do kanceláře – vyzvedla Madelaine a hodila ji do apartmá.“ Cvak. Telefon oněměl. Ještě pár sekund jsem na něj civěla, než mi došlo, že zavěsila zcela vědomě, protože mi už sdělila všechny podrobnosti, ačkoli jsem doufala, že ještě nějaké dostanu. Madelaine. Kdo k čertu je Madelaine? A kde je? Ví, že ji mám vyzvednout? A proč má jít do Mirandina bytu? Hlavně ale, pro všechno na světě – jestliže Miranda na plný úvazek zaměstnává řidiče, hospodyně a chůvu, proč to musím dělat já?

Jelikož jsem si vzpomněla, že v New Yorku je nezákonné za jízdy telefonovat, a uvědomila si, že to poslední, co potřebuju, je ujíždět před hlídkou dopravní policie, zastavila jsem v pruhu pro autobusy a zapnula nouzové blinkry. Nádech – výdech, zavelela jsem si a vzpomněla si dokonce i na to, že než sundám nohu z brzdového pedálu, musím zatáhnout ruční brzdu. Auto s ručním řazením jsem neřídila celé roky; uplynulo už pět let od doby, kdy se můj kluk na vysoké dobrovolně nabídl, že mi dá několik lekcí, a já jsem je pak schválně flákala – což ale Miranda zřejmě nevezala v úvahu, když mě před hodinou a půl zavolala k sobě do kanceláře.

„An-dre-o, je potřeba vyzvednout mé auto a zajet s ním do garáže. Vrhňte se na to hned, protože večer musíme jet k Hamptonům. To je všechno.“ Zůstala jsem stát, jako bych rostla do koberce před jejím monstrózním stolem, ona však mou přítomnost už dávno vytěsnila z vědomí. Nebo

jsem si to aspoň myslela. „To je všechno, An-dre-o. Jděte na to,“ dodala, aniž by zvedla hlavu.

Ale jistě, Mirando, říkala jsem si v duchu cestou z kanceláře a snažila se odhadnout, jaký bude první krok ke splnění tohoto úkolu, který jistě skrývá miliony úskalí. Rozhodně musím nejdřív zjistit, kde to auto stojí. Jako nejpravděpodobnější se mi zdálo, že bude v opravě tam, kde je koupila, to ale mohla být kterákoli z milionu autoopraven ve všech pěti městských obvodech. Nebo auto půjčila někomu známému a teď stojí na drahém místě v garáži s plným servisem někde na Park Avenue. A samozřejmě existovala také možnost, že mluví o úplně novém autě – neznámé značky – které si právě koupila, ale ještě jí ho nepřivezli domů z (neznámého) autosalonu. Měla jsem před sebou hodně práce.

Začala jsem telefonátem Mirandině chůvě, ale ozvala se jenom hlasová schránka. Další byla na řadě hospodyně; tentokrát mi pro jednu velice pomohla. Řekla, že to auto je zbrusu nové, že se jedná o „sportovní vůz se sklápěcí střechou v barvě britské závodní zelení“ a že obvykle stává v garáži Mirandina domu, že ale nemá ponětí, jaké je značky ani kde by tak mohlo být zrovna teď. Další na seznamu byl asistent Mirandina manžela; informoval mne, že pokud ví, manželé vlastní supermoderní černý Lincoln Navigator a pak ještě nějaké malé zelené porsche. Ano! A tak jsem měla první stopu. Rychlým telefonátem do autosalonu Porsche na Jedenácté avenue jsem zjistila, že skutečně právě dokončili doladění barvy a instalaci nového měniče CD v zeleném kabrioletu Carrera 4 paní Mirandy Priestlyové. Bingo!

Objednala jsem si taxík a v autosalonu jsem předložila čerstvě padělanou plnou moc s Mirandiným podpisem, podle níž mi měli auto vydat. Nezdálo se, že by někoho zajímalo, že s tou osobou nejsem v příbuzenském poměru a že jsem vlastně cizí ženská, která nakráčela do prodejny s tím, že chce něčí porsche. Jen mi hodili klíčky a pak se chvíli smáli, když jsem je požádala, jestli by mi nevycouvali z garáže, protože jsem si nebyla jista, jestli s autem s ručním

řazením dokážu jet pozpátku. Půl hodiny mi trvalo přejet deset bloků; nevěděla jsem, kde a jak odbočit, a tak jsem jela pořád do centra, k parkovišti v Mirandině činžáku, podle pokynů, které mi hospodyně dala telefonem. Naděje, že se na roh Sedmdesáté šesté a Páté dostanu, aniž bych ublížila sobě, autu a nějakému cyklistovi, chodci nebo jinému vozidlu, byla nulová a ani hlas hospodyně v mobilu mi nervy nezklidnil.

Znovu jsem vyťukala číslo, tentokrát to byla Mirandina chůva a telefon vzala na druhé zazvonění.

„Caro, ahoj, to jsem já.“

„Ahoj, co se děje? Jsi někde na ulici? Slyším strašný hluk.“

„Jo, to si piš. Musela jsem z autosalonu vyzvednout Mirandino porsche. Akorát neumím řídit s řadicí pákou. Jenže Miranda mi teď volala, abych vyzvedla někoho jménem Madelaine... mám ji pak vyhodit v bytě. Kdo kruci je ta Madelaine a kde může být?“

Přišlo mi, že se Cara směje snad deset minut, než řekla: „Madelaine je perská kočka, kotě. Teď je u veterináře. Dala ji sterilizovat. Původně jsem ji měla vyzvednout já, ale Miranda mi volala, že mám dvojčata odvézt ze školy dřív, aby pak mohli všichni odjet k Hamptonům.“

„To si děláš srandu! Mám vozit v porsche posranou kočku? Bez nehody? Tak to *ani náhodou!*“

„Je v East Side Animal Hospital, to je mezi Padesátou druhou a Padesátou čtvrtou. Teď se omlouvám, Andy, ale musím jít pro holky. Kdybych ti ale pak mohla nějak pomoci, zavolej, ano?“

Kličkování se zelenou bestii v centru ze mě vysálo poslední zbytky soustředění, a když jsem dojela na Druhou avenue, tělo se mi už stresem roztékalo. *Horší to snad být nemůže*, pomyslela jsem si, když mě asi centimetr od zadního nárazníku minul taxík. Jediný škrábanec na autě by znamenal, že přijdu o práci – to mi bylo jasné, jenže takhle přijdu i o život.

Protože bylo zřejmé, že takhle uprostřed dne neseženu místo k zaparkování ani na zákazu, zavolala jsem do ordi-

nace, ať mi Madelaine přinesou ven. Za několik minut vyšla jakási milá žena (právě tu chvíli si Miranda vybrala pro další telefonát s dotazem, proč ještě nejsem zpátky v kanceláři) a v náruči nesla kňourající kotě. Ukázala mi, jak má zašité břicho, a řekla, že musím jet velice, velice opatrně, protože „koťátko prožívá poněkud nepříjemnou situaci“. Přesně tak, madam. Řídím už tak velice, velice opatrně, abych si zachránila práci a pravděpodobně i život, a tak jestli to bude vyhovovat i kočce, bude to jen dobře.

Když se Madelaine na sedadle vedle mě stočila do klubíčka, zapálila jsem si další cigaretu a chvíli jsem si mnula mrznoucí bosé nohy, abych prsty znovu dokázala ovládat pedály. Rozjela jsem se, v duchu si opakovala *spojka, plyn, zařadit, pustit spojku* a snažila se nevnímat žalostné mňoukání, pokaždé když jsem zrychlila. Kotě střídavě naříkalo, prskalo a občas nepopsatelně vysoce zavřeštělo. Když jsme přijely k Mirandinu domu, bylo už skoro hysterické. Snažila jsem se je uchlácholit, nějak ale vycítilo mou neupřímnost – a kromě toho jsem neměla volnou ruku, abych je podržela nebo pohladila. K tomu tedy jsou čtyři roky studia knih, přehrávání her, psaní krátkých povídek a poém: abych mohla rozmazlovat chlupatou kouli a ve volných chvílích se snažit nezničit něčí velice, ale velice drahé auto. Sladký život! Přesně o tomhle jsem vždycky snila.

Podařilo se mi zaparkovat v garáži a vnutit kočku Mirandinu dveřníkovi, aniž by došlo k dalšímu incidentu; ruce se mi ale třásly, ještě když jsem nastupovala do taxíku, který za mnou jel přes celé město. Řidič se na mě díval soucitně, a dokonce utrousil loajální poznámku, jak špatně se řídí s řadicí pákou, mně ale do řeči nebylo.

„Zajedeme rovnou zpátky do budovy Elias-Clark,“ řekla jsem s dlouhým povzdechem, když jsme objeli blok a vyrazili na jih, k Park Avenue. Jezdím tu trasu každý den – někdy i dvakrát – a tak jsem věděla, že mám právě osm minut na vydýchání a na to, abych se dala dohromady; případně bych taky mohla vymyslet, jak zamaskovat ty skvrny od potu a popela, které se proměnily v setrvalé útvary

na Gucciho semiši. Boty už naději neměly, tedy přinejmenším do doby, než je opraví četa obuvníků, které si *Runway* vydržuje právě pro takové případy nouze. Jízda ale trvala jen šest a půl minuty a já musela na dvou botách s jedním dvanácticentimetrovým podpatkem odkulhat jako žirafa vyvedená z rovnováhy do svého poschodí. Bleskově jsem se zastavila v šatně a vyhrabala pár zbrusu nových vysokých hnědých bot Jimmy Choo; skvěle sedly ke kožené sukni, kterou jsem popadla, jen co jsem semišové kalhoty hodila na hromadu „Vyčistit v krejčovském salonu“ (kde základní ceny za suché čištění začínají na pětasedmdesáti dolarech za kus). Teď už jsem se jen musela stavět na toaletě; známé redaktorce stačil jediný pohled na můj potem rozmazaný mejkap, a už mi z kabelky vysypala celou hromadu líčidel.

Není to špatný, pomyslela jsem si, když jsem se prohlížela v jednom ze všudypřítomných velkých zrcadel. Člověk by si ani nepomyslel, jak nebezpečně blízko jsem pouhých deset minut předtím byla tomu, abych zabila sebe a všechny v bezprostředním okolí. Sebevědomě jsem vkráčela do asistentského apartmá vedle Mirandiny kanceláře, tiše jsem se posadila a těšila se na několik minut volna, než se vrátí z oběda.

„An-dre-o!“ zavolala ze své křiklavě a záměrně chladně zařízené kanceláře. „Kde mám auto a kotě?“

Vyskočila jsem ze židle a co nejrychleji – jak to jen na plyšovém koberci a patnácticentimetrových podpatcích šlo – jsem vyrazila k jejímu stolu. „Auto jsem dala zřízení v garáži a Madelaine dveřníkovi u vás, Mirando,“ řekla jsem, pyšná na to, že jsem oba úkoly splnila, aniž by bylo po smrti auto, kotě nebo já.

„A proč jste to udělala?“ odfrkla a teprve teď zvedla oči od časopisu *Women's Wear Daily*. „Výslovně jsem vás žádala, abyste obojí přivezla sem, protože holky tu budou každou chvíli a hned potom pojedeme.“

„No, teda... vlastně... myslela jsem, že jste říkala, že je mám...“

„Dost! Podrobnosti o vaší neschopnosti mě zajímají jenom nepatrně. Jděte pro auto a pro kotě a přivezte je sem. Předpokládám, že budeme připraveny k odjezdu za patnáct minut. Pochopila?“

Za patnáct minut? Neblouzní ta ženská? Trvá minutu nebo dvě, než člověk sejde dolů a nastoupí do taxíku, dalších šest až osm k jejímu domu, a potom budu potřebovat tři hodiny, abych v osmnáctipokojovém bytě našla kočku, vyjela s tím jankovitým autem z garáže a vrátila se dvacet bloků ke kanceláři.

„Samozřejmě, Mirando. Patnáct minut.“

Když jsem vyběhla z kanceláře, znovu jsem se roztrásla. Napadlo mě, jestli to mé srdce nevzdá a nepukne ve zralém věku třiaadvaceti let. Cigaretu, kterou jsem si zapálila, přistála přímo na nártu nové boty a místo aby neškodně spadla na beton, nehnutě čmoudila dost dlouho na to, aby do kůže propálila maličkou a miloučkou díрку. *Bezva*, ucedila jsem. *To je opravdu k posrání bezva*. Tímto se celková částka za zničené oblečení v jediném dni zaokrouhluje na čtyři litry – což je nový osobní rekord. Ona ale možná, než se vrátím, umře, napadlo mě, když jsem se rozhodla dívat se na svět z té světlejší stránky. Možná, ale jenom možná, uklouzne po něčem exotickém a vzácném a my všichni budeme z její studny utrpení vysvobozeni. Vychutnala jsem si posledního šluka, zašlápla cigaretu a v duchu si poručila nefantazírovat. *Přece nechci, aby umřela*, říkala jsem si, když jsem se protahovala na zadním sedadle taxíku. *Protože jestli umře, přijdu o všechny naděje, že bych ji mohla zabít sama. A to by byla ostuda*.

2

Nic jsem netušila, když jsem tehdy šla na svůj první pracovní pohovor a nastoupila do neblaze proslulých výtahů Elias-Clark, do těch přepravníků všeho, co je „in“. Neměla jsem ani páru o tom, že na pasažéry těchto krásných a tichých výtahů mají spadeno bulvární novináři s nejlepšími styky, lvi salonů a mediální manažeři. Nikdy jsem neviděla žádnou ženu s tak zářivě blond vlasy; nevěděla jsem, že udržování takového značkového účesu stojí šest tisíc dolarů ročně a že zasvěcení jediným pohledem na takový produkt identifikují jméno toho, kdo vlasy barvil. Nikdy jsem ani okem nespočinula na tak krásných mužích. Měli dokonale vypracovaná těla – nikoli příliš svalnatá, protože „to není sexy“ – a svou celoživotní oddanost tělocviku dávali najevo roláky s jemným proužkem a těsnými koženými kalhotami. Z každé volné plochy kabelek a bot, jaké jsem na skutečných lidech nikdy neviděla, křičelo *Prada! Armani! Versace!* Od jedné kamarádky jsem slyšela, co ona slyšela od své kamarádky, redaktorky časopisu *Chic* – že se tyto doplňky právě v těchto výtazích tu a tam sejdou se svými stvořiteli v dojemném shledání, kdy Miuccia, Giorgio nebo Donatella mohou znovu osobně obdivovat své jehly z kolekce „Léto 02“ nebo podzimní dámskou kabelku ve tvaru slzy. Věděla jsem, že se můj svět změní – jenom jsem nevěděla, jestli k lepšímu, nebo k horšímu.

Uplynulých třiadvacet let jsem až dosud trávila jako každý typický maloměstský Američan. Veškerá má existence ztělesňovala dokonalé kliše. Vyrůstat v Avonu v Connecticutu znamenalo středoškolské sportování, skupinová setkávání mládeže, „píjácké večírky“ v pěkných předměstských bungalovových domech, když byli rodiče pryč. Do školy jsme nosili tepláky, v sobotu večer jsme si brali džíny, na poloformální tanečky takovou tu naducanou rozčepýřenou parádu. A vysoká! Inu, po střední škole to byl svět naprosté dokonalosti. Brownova univerzita nabízela nekonečné možnosti aktivit, kroužků a skupin pro všechny představitelné typy umělců, ztracených existencí a počítačových závisláků. Ať bych chtěla rozvíjet jakékoli intelektuální nebo kreativní vloh, týkající se třeba jen nepatrné skupiny zasvěcenců, na Brownu k tomu měli kroužek. Jedinou výjimkou – a univerzita se jí široko daleko vychloukala – bylo nošení nejnovější módy. A tak jsem byla čtyři roky zalezlá v Providence, kde jsem se ve flísce a trekových botách učila o francouzských impresionistech a psala protivně dlouhé písemky z angličtiny, které mě – a to prosím žádným způsobem – vůbec nepřipravily na první práci po vysoké.

Nástup do práce se mi dařilo odkládat, jak jen to bylo možné. Po absolutoriu jsem shromáždila všechny peníze, které se mi podařilo sehnat, a vyrazila na tříměsíční solový výlet. Měsíc jsem se vlakem toulala po Evropě, trávila mnohem víc času na plážích než v muzeích a ani jsem se nijak nesnažila zůstat v kontaktu s domovem, kromě Alexe, přítele, se kterým jsem tři roky chodila. Po pěti týdnech už věděl, že se mi začíná stýskat, a protože jeho kurz Učte pro Ameriku právě skončil a on měl před sebou volný zbytek léta až do září, kdy měl začít pracovat, překvapil mě v Amsterdamu. Do té doby jsem už projela většinu Evropy, kterou on procestoval v létě předtím, a tak jsme po jednom nepříliš střízlivém odpoledni v jisté kavárně dali dohromady své cestovní šeky a koupili si jednosměrné jízdenky do Bangkoku.

Společně jsme pak procestovali větší část jihovýchodní Asie, málokdy za den utratili víc než deset dolarů a neustále jsme jako posedlí mluvili o budoucnosti. Alex byl velice vzrušený tím, že bude vyučovat angličtinu na jedné z městských škol pro sociálně slabší, naprosto unesený myšlenkou, že bude utvářet mladé mysli a vzdělávat ty nejchudší a nejzanedbávanější; něčím takovým mohl být posedlý jedině on. Mé cíle tak ušlechtilé nebyly: chtěla jsem si najít práci v nějakém časopise. Bylo samozřejmě velice nepravděpodobné, že by mě hned po škole přijali přímo v *New Yorkeru*. Dala jsem si tedy za úkol začít pro ně psát ještě před pátým absolventským srazem. Bylo to všechno, co jsem kdy chtěla dělat, jediné místo, kde jsem skutečně chtěla pracovat. Poprvé jsem se do *New Yorkeru* začetla, když jsem slyšela rodiče diskutovat o článku, který si právě přečetli a o němž maminka prohlásila: „Je to tak dobře napsané! Takové věci si dneska už nepřečteš!“ A tatínek souhlasil slovy: „Nepochybně je to to jediné chytré, co dneska vychází.“ Milovala jsem *New Yorker*. Milovala jsem jeho kousavé recenze a duchaplné komiksy a prožívala pocit, že jsem vpuštěna do elitního klubu čtenářů. Přečetla jsem každé vydání za posledních sedm let, nazpaměť jsem znala každou rubriku, každého redaktora a každého autora.

S Alexem jsme mluvili o tom, že vstupujeme do nového stadia svých životů a jaké máme štěstí, že to děláme společně. S návratem jsme ale nijak nespěchali, protože jsme cítili, že tohle je poslední období klidu, než propukne šílenství; z naprostého bláznovství jsme si v Dillí prodloužili víza, abychom mohli ještě několik týdnů trávit cestováním po exotickém indickém venkově.

Nic ale romantiku neukončí tak rychle jako amébová úplavice. Týden jsem proležela ve špinavém indickém hostelu a prosila Alexe, ať mě v tom pekelném místě nenechá umřít. Za další čtyři dny jsme přistáli v Newarku, kde mě ustaraná matinka nacpala v autě na zadní sedadlo a celou cestu domů kvokala a kvokala. Svým způsobem jsem jí splnila sen každé židovské matky, protože měla skutečný dů-

vod se mnou obrážet jednu lékařskou ordinaci za druhou, aby se stoprocentně ujistila, že z tělíčka její holčičky vyšel opravdu i ten poslední parazit. Čtyři týdny trvalo, než jsem se znovu začala cítit jako lidská bytost, a za další dva jsem si uvědomila, že život doma je nesnesitelný. Máma s tátou jsou perfektní, ale když se mě ptali, kam jdu, kdykoli jsem odcházela z domu, a kde jsem byla, když jsem se vrátila, zjistila jsem, že takhle bych zestárla fakt brzo. Zavolala jsem Lily a zeptala se, jestli bych chvíli nemohla nouzově přespávat na gauči v její malé harlemské garsonce. Protože má laskavé srdce, souhlasila.

V té malé harlemské garsonce jsem se probudila celá zpotená. V hlavě mi dunělo, žaludek se mi zvedal, každý nerv byl napnutý – velice nehezky napnutý. *Aha, je to zpátky*, pomyslela jsem si zděšeně. Ti paraziti si zase našli cestu do mého těla a já jimi teď budu trpět navěky! Ale co když je to ještě horší? Co když jsem si uhnala vzácnou formu zpožděně se projevující horečky dengue? Co když je to malárie, nebo dokonce ebola? Ležela jsem tiše a snažila se smířit s blížící se smrtí, když tu se mi v hlavě začaly skládat útržky předchozí noci. Zakouřený bar kdesi v East Village. Něco, čemu říkali jazz fusion music. Růžovoučký drink ve sklenici na martini, zvedání žaludku, ach, ať už to skončí! Kamarádi, kteří se stavili, aby mě přivítali. Přípitek, glog, další přípitek. A tak se díky bohu nejednalo o vzácný případ hemoragické horečky, byla to prostě jen kocovina. Nikdy by mě nenapadlo, že nemám pít tvrdý alkohol, když jsem po úplavici zhubla o deset kilo. Sto sedmdesát osm centimetrů a dvaapadesát kilo není nejlepší kombinace pro propařenou noc (zpečně vzato je to ale vynikající kombinace pro práci v módním magazínu).

Statečně jsem se zvedla z paralyzujícího gauče, na kterém jsem poslední týden přespávala, a veškerou energii soustředila na to, aby se mi neudělalo špatně. Přizpůsobit se Americe – co se týče jídla, zvyků nebo těch úžasných sprch – moc vysilující nebylo, mnohem horší to bylo s mým hos-

továním. Vypočítala jsem si, že mám asi tak týden, než směním zbylé bahty a rupie a ocitnu se na mizině; a jediný způsob, jak získat peníze od rodičů, znamenal vrátit se do nekonečného kruhu dobře míněných rad. Tato myšlenka mi nejen pomohla vystřízlivět, ale také mě onoho památého listopadového dne doslova vyhnala z postele. Zhruba za hodinu mě čekal můj první pracovní pohovor v životě. Uplynulý týden jsem stále ještě slabá a vyčerpaná trávila na Lilyině gauči, dokud na mě ta dobrá duše nezaječela, ať vypadnu – aspoň na několik hodin denně. Protože mě nic jiného nenapadlo, koupila jsem si kartu na metro, apaticky se projížděla a zanechávala za sebou listy svého životopisu. Předávala jsem je chlapům z ochranky ve všech velkých časopiseckých vydavatelstvích a přikládala k nim vysvětlující dopis, že chci být výkonnou redaktorkou a potřebuju nasbírat autorské zkušenosti. Byla jsem příliš unavená a vyčerpaná, abych se starala, zda je někdo čte; to poslední, co jsem čekala, bylo pozvání na pohovor.

Jenže Lilyin telefon den předtím jakoby kouzlem zazvonil a někdo z lidských zdrojů firmy Elias-Clark chtěl, abych „si přišla popovídat“. Nebyla jsem si jista, jestli se to dá nebo nedá považovat za oficiální pohovor, ale „popovídat si“ znělo slibně.

Hodila jsem do sebe advil, spláchla ho peptem a navěsila na sebe sako a kalhoty, které k sobě neladily ani náhodou, nicméně na mém vychrtlém těle alespoň jakžtakž držely. Celkový vzhled dovršila modrá propínací blůzka, vlasy do nepřiliš rozčuchaného ohonu a pár mírně obnošených botek. Nebylo to nic zvláštního – popravdě řečeno balancovala jsem na hranici vyslovené ošklivosti, muselo to ale stačit. Neustále jsem si říkala, že *mě přece nepřijmou nebo neodmítnou jen na základě oblečení*. Prostě jsem zcela zjevně nebyla při smyslech.

Na schůzku v jedenáct dopoledne jsem dorazila načas a panikařit jsem nezačala až do chvíle, kdy jsem narazila na řadu nohatých vychrtlých twiggy, které čekaly, až budou smět nastoupit do výtahu. Rty se jim ani na chvíli nepře-

stávaly pohybovat a do neustávajícího proudu drbů se ozýval zvuk podpatků klapajících na podlaze. *Čůzy*, řekla jsem si. *To je perfektní (ty výtahy!). Nádech, výdech*, připomněla jsem si v duchu. *Nesmíš zvracet. Jsi tu jen proto, aby sis promluvila o práci výkonné redaktorky, a hned potom se zase pěkně vrátíš na gauč. Nesmíš zvracet.* „Co? Ano, strašně ráda bych pracovala v Reaction! Ano, mám za to, že Buzz by byl vhodný. Co že to... že si můžu vybrat? Tak dobrá, ale potřebuju noc na rozmyšlenou, jestli chci být tady, nebo v Maison Vous. Úchvatné!“

O chvíli později už se na mém značně nelichotivém pseudokostýmku houpala visačka „Návštěva“ a já jsem kráčela k výtahům. (Příliš pozdě jsem zjistila, že světaznalí návštěvníci si takovou visačku připlácnou na tašku nebo ji okamžitě vyhodí, což je úplně nejlepší – na těle ji nosí jen ti nejnemožnější zoufalci.) A potom... jsem nastoupila. Nahoru, nahoru, vzhůru a pryč, časem, prostorem a nekonečnou svůdností přenášena... do oddělení lidských zdrojů.

Během té rychlé, tiché jízdy jsem zažila aspoň chvilku klidu. Těžké vyzývavé parfémů se mísily s pachem čerstvé kůže a výtahům to k prosté funkčnosti dodávalo cosi téměř erotického. Projížděli jsme podlažími a zastavovali, abychom ty krásky nechali vystoupit u kanceláří časopisů *Chic*, *Mantra*, *Buzz* či *Coquette*.

Dveře se tiše a uctivě otevíraly do zářivě bílých recepcí. Exkluzivní zařízení, provedené v čistých, jednoduchých liniích, odrazovalo od usednutí, nepochybně připraveno vykřiknout v mukách, kdyby je snad někdo – ó hrůzo! – polil. Na stěnách byly tučným černým písmem, typickým pro tu kterou značku, vyvedeny názvy časopisů. Pracovny hlavnou chránily dveře z tlustého neprůhledného skla. Stála na nich jména, která průměrný Američan znal, ale nikdy by si nepředstavoval, že na ně narazí tady, pod jednou z nejvyšších střeš ve městě.

I když jsem nikdy neměla práci reprezentativnější než nabíračka mraženého jogurtu, zato jsem však od tamních kamarádů vyslechla dost na to, abych pochopila, že tak-

hle práce ve firmách nevypadá. To ani náhodou. Nikde jsem neviděla ty odporné zářivky ani koberce typu „nikdy se neušpíní“. Tam, kde jsem čekala staromódní sekretářky, trůnily upravené mladé dívky s vystupujícími lícními kostmi, navlečené do elegantních kostýmů. Něco jako kancelářské potřeby tam prostě neexistovalo. Základní věci, jako jsou pořadače, odpadkové koše nebo knihy, tam jednoduše nebyly fyzicky přítomny. Sledovala jsem, jak ve víru bílé dokonalosti mizí šest pater, když tu jsem uslyšela jedovatý hlas.

„To. Je. Taková. Svině! Už to s ní dál *nevydržím*. Copak tohle někdo dělá? Myslím to vážně – KDO NĚCO TAKOVÉHO DĚLÁ?“ syčela čerstvá dvacítka v sukni z hadí kůže a ve velmi mininátelníčku, která mi spíš než pro den v kanceláři přišla vhodněji oblečená na noc v Bungalow 8.

„Já vím, já *viiiiiím*. Jako chápeš? Čím si jako myslíš, že tady procházím posledního půl roku? Naprostá svině. A taky má příšerný vkus,“ souhlasila její kamarádka a empaticky potřásala ohonem nádherných vlasů.

To už ale výtah zastavil v mém podlaží a dveře se otevřely. *Zajímavé*, pomyslela jsem si. Jestliže toto pracovní prostředí porovnáte s běžným životem průměrné mladé dívky, jen stěží byste našli něco lepšího. Je to stimulující? Možná ani ne. Milé, sladké a výživné? Ne tak docela. Nebo je to takové to pracoviště, kde se vám chce na každého usmívat a odvádět skvělou práci? Ne. Je to v pohodě? Ne! Pokud ale hledáte něco rychlého, jemného, sofistického, neskutečně moderního a až srdceryvně stylového, pak je Elias-Clark mekkou.

Úchvatné šperky a bezchybný mejkap recepční v oddělení lidských zdrojů můj celkový pocit nepatřičnosti nijak nezmírnily. Řekla mi, ať se posadím a pročtu si „některé z našich titulů“. Místo čtení jsem se zoufale snažila zapamatovat si jména šéfredaktorů všech časopisů společnosti – jako kdyby mě z nich měli zkoušet. Aha! Stephena Alexandra z časopisu *Reaction* jsem už samozřejmě znala, stejně jako nebylo těžké si pamatovat Tannera Michela z *Buzz*.

Řekla jsem si, že tohle jsou stejně asi jediné zajímavé časopisy, které se tu vydávají. Bude to dobrý.

Ta maličká štíhlá žena se mi představila jako Sharon. „Takže, zlato, vy jste se rozhodla vrhnout na časopisy, ano?“ zeptala se a vedla mě kolem řady dlouhonohých modelek do své strohé, chladné kanceláře. „Ono je to ale hrozně těžké, když jste právě skončila vysokou, víte? V tomhle oboru je veliká konkurence a jenom strašně málo volných míst. A to málo těch volných míst? No, nejsou zrovna super placená, jestli víte, jak to myslím.“

Zadávala jsem se na svůj laciný a neladící kostýmek s rozhodně nesprávnými botami a nebylo mi jasné, proč se vůbec obtěžuje. Už jsem se v duchu viděla, jak se zase plazím na gauč se zásobou krekrů a cigaret na dva týdny, a skoro jsem si ani nevšimla, že zašeptala: „Musím ale říct, že zrovna teď se nabízí úžasná příležitost a je potřeba se jí rychle chopit.“

No tohle! Naladila jsem na zesílený příjem a snažila se ji přinutit, aby se mnou navázala oční kontakt. Příležitost? Rychle chopit? V hlavě mi to šrotovalo. Chce mi snad pomoci? Že bych se jí *líbila*? A z jakého důvodu mi její hlas najednou zní jako svody obchodníka s auty?

„Drahoušku, dokázala byste mi říct jméno šéfredaktorky *Runway*?“ otázala se a poprvé od chvíle, kdy jsme se posadily, se mi podívala přímo do očí.

Okno. Kompletní a naprosté okno, nedokázala jsem si vzpomenout vůbec na nic. Naprosto jsem nechápala, co to na mě *zkouší*. Nikdy v životě jsem nečetla jediný výtisk *Runway* – na něco takového se mě přece nemůže ptát! Nějaký *Runway* nikoho nezajímá. Je to *módní* časopis, proboha, takový, co člověk ani neví, jestli se v něm vůbec o něčem píše, protože podle mě v něm jsou jenom mraky hladově vyhlížejících modelek a křiklavých reklam. Chvilku jsem se zajíkala, hlavu plnou jmen redaktorů, která jsem si do ní před chvílí násilím vecpala a teď tam v neladných dvojících tančila. Kdesi v nejzazších hlubinách mysli jsem si byla jista, že její jméno znám – kdo by je taky neznal, že? Jenže můj zmatený mozek si je nedokázal vybavit.

„Ehm, zdá se, že si na to jméno zrovna teď nedokážu vzpomenout. Ale znám ji, znám ji, samozřejmě že ji znám. Všichni ji znají! Jenže prostě... no... se zdá, že zrovna teď si nevzpomenou.“

Chvilku mě přejížděla od hlavy k pasu a nakonec své velké hnědé oči upřela na můj zpotený obličej. „Miranda Priestlyová,“ zašeptala se směsicí úcty a strachu v hlase. „Jmenuje se Miranda Priestlyová.“

Ticho se dalo krájet. Ani jedna jsme plnou minutu neřekly jediné slovo, pak se ale Sharon zřejmě rozhodla, že tento můj základní nedostatek přehlédne. Nevěděla jsem, jak zoufale se snaží najít Mirandě novou asistentku, jak zoufale si přeje, aby jí ta ženská přestala dnem i nocí volat a podrobovat ji křížovému výslechu o případných kandidátkách. Zoufale potřebovala najít někoho, kohokoli, koho Miranda neodmítne. A jestliže já – jakkoli se to zdálo nepravděpodobné – představuju sebemenší možnost, že mě přijme, a ona tím pádem bude mít pokoj, holt mi musí věnovat náležitou pozornost.

Sharon se na mě uhlazeně usmála a řekla, že se tedy sejdou se dvěma Mirandinými asistentkami. Se *dvěma* asistentkami?

„No ano,“ potvrdila s podrážděným výrazem. „Samozřejmě, Miranda potřebuje dvě asistentky. Její současná první asistentka Allison povýšila na redaktorku *Runway* a Emily, druhá asistentka, přebírá její místo. Tím pádem je pozice druhé asistentky volná. Andreo, já vím, že jste nedávno promovala a že zřejmě nebudete zcela obeznámena s vnitřní strukturou světa časopisů.“ Udělala dramatickou pauzu, jak hledala správná slova. „Já to ale cítím jako povinnost a *závazek*, abych vám řekla, jak skutečně neuvěřitelnou příležitost máte. Miranda Priestlyová.“ Znovu udělala dramatickou pauzu, jako kdyby se v duchu klaněla. „Miranda Priestlyová je nejvlivnější žena v módním průmyslu a patří k nejprominentnějším časopiseckým šéfredaktorům na světě. Na světě! Možnost pro ni pracovat, sledovat ji při práci a při schůzkách se slavnými autory a modelkami, pomáhat

jí se vším, co dělá, *den co den* – snad vám ani nemusím říkat, že pro tuto práci by miliony dívek umřely.“

„Ehm, jo, tedy ano, zní to úžasně,“ řekla jsem a krátce se podivila, proč mě Sharon přemlouvá k práci, pro kterou by miliony jiných lidí umřely. Nebyl ale čas o tom přemýšlet. Sharon zvedla telefon, něco do něj zazpívala a za minutu už mě vedla k výtahům, abych absolvovala pohovor se dvěma Mirandinými asistentkami.

Ke konci rozhovoru jsem měla pocit, že Sharon začíná mluvit trochu jako robot, pak ale přišla schůzka s Emily. Sjela jsem do sedmnáctého patra a počkala ve skličujícím bílém prostoru recepce. Trvalo něco přes půlhodinu, než zpoza prosklených dveří vyšla vysoká štíhlá dívka. Od boků jí visela kožená sukně do půl lýtek a rozčuchané zrzavé vlasy měla na temeni navršené v jednom z těch nepřehledných, avšak úchvatných drdolů. Plet' měla bledou a dokonalou, bez jediné pihy nebo mateřského znaménka, a dokonale jí obepínala nejvystouplejší lícní kosti, jaké jsem kdy viděla. Neusmívala se. Posadila se vedle mě a prohlédla si mě; důkladně, ale v podstatě bez zájmu. Zběžně. A pak bez vyzvání – a aniž by se představila – mi ta dívka, o níž jsem se domnívala, že je Emily, začala popisovat svou práci. Monotónnost její výpovědi mi řekla víc než všechna vyřčená slova: zřejmě to vyprávěla už přinejmenším desetkrát a příliš nevěřila, že bych mohla být jiná než ostatní. Nehodlala se mnou marnit příliš mnoho času.

„Práce je to těžká, o tom není pochyb. Budete pracovat i čtrnáct hodin denně – rozumíte, ne moc často, ale dost,“ drmolila, aniž by se na mě podívala. „A důležité je si uvědomit, že nebudete dělat žádnou redakční práci. Jakožto druhá Mirandina asistentka budete odpovědná jen za to, že budete předvídat její potřeby a pak je budete zabezpečovat. Může to být cokoli, od objednávky jejích oblíbených dopisních papírů až po doprovod na nákupu. Každopádně je to vždycky báječné. Myslím tím, že s touhle naprosto úchvatnou ženou budete trávit den co den a týden co týden.“

A úchvatná ona je,“ vydechla a poprvé od začátku hovoru se mi zdála malinko vzrušená.

„To zní skvěle,“ řekla jsem a myslela to vážně. Kamarádi, kteří začali pracovat hned po promoci, už za sebou měli půl roku od nástupu a všichni mi přišli zbědovaní. Banky, reklamní agentury, knižní vydavatelství – na firmě nezáleželo – všechno to znělo naprosto zoufale. Stěžovali si na dlouhou pracovní dobu, na spolupracovníky i na kancelářskou politiku, ale nejvíc ze všeho jim vadila nuda. V porovnání se školou byly úkoly, které dostávali, neinteligentní, zbytečné, vhodné pro šimpanze. Hovořili o mnoha, mnoha hodinách, během nichž byli ponořeni do čísel v databázi, nebo o neosobních telefonátech lidem, kteří nechtěli, aby se jim volalo. O apatickém katalogizování celoročních výkazů na obrazovce počítače nebo o výzkumu naprosto nesouvisejících témat, který trval celé měsíce, aby si jejich nadřazení mysleli, že jsou produktivní. Jeden každý přísahal, že v neuvěřitelně krátké době po promoci neskutečně zhloupl a nikdo neviděl cestu ven. Já třeba módu nijak zvlášť nemiluji, byla jsem si ale jista, že raději budu celý den dělat něco „zábavného“, než abych se nechala sežrat nudnou prací.

„Ano, je to bezvadný. Prostě bezvadný. Jako chci říct, opravdu bezvadný. Ráda jsem se s vámi setkala, to každopádně. Jdu ještě sehnat Allison, ať za váma zajde. Ona je taky bezvadná.“ Skoro zároveň s tím, jak skončila a zmizela za prosklenými dveřmi, se objevila hravá postava, samá kůže a kudrlinky.

Ta překrásná černá dívka se mi představila jako Allison, první Mirandina asistentka, která byla právě povýšena; na první pohled jsem poznala, že je hrozně hubená. Nedomáhala jsem se ale soustředit na to, jak má vpadlé břicho a jak jí vystupují pánevní kosti, protože jsem byla naprosto unesena skutečností, že to vůbec v práci ukazuje. Na sobě měla černé kožené kalhoty, stejně jemné jako přiléhavé, a chlupatý (nebo to snad byla kožešina?) bílý topík, který se jí napínal přes prsa a končil pět centimetrů nad pupkem. Dlouhé vlasy barvy inkoustu jí visely přes záda jako hus-

tá lesklá deka. Nehty na rukou i na nohou měla nalakované světlé bílou barvou, a tak se zdálo, že zevnitř září, a střevíčky s otevřenou špičkou jí ke sto osmdesáti centimetrům výšky přidávaly dalších deset. Podařilo se jí vypadat neuvěřitelně sexy, polonaze a elegantně, podle mě jí ale hlavně byla zima. Koneckonců jsme měli listopad, že.

„Ahoj, jsem Allison, to už asi víte,“ začala a odmetla si z tílka několik chloupků; spadly jí na stehno spoře oděné do kůže. „Právě mě povýšili na redaktorku a to je na práci pro Mirandu to opravdu bezvadné. Ano, pracovní doba je dlouhá a práce je hodně, je to ale neuvěřitelně fascinující práce, pro kterou by miliony dívek umřely. A Miranda je prostě úžasná žena – jako šéfredaktorka i jako *osobnost*, která se o své holky dokáže postarat. Když pro ni budete pracovat jenom jediný rok, přeskočíte spoustu let propracování se po žebříčku výš a výš; jestliže totiž máte talent, pošle vás přímo na vrchol, a...“ Mlela a mlela, aniž by se na mě podívala, nebo alespoň předstírala sebemenší nadšení pro to, co říká. I když jsem neměla pocit, že je úplně hloupá, oči měla zamlžené takovým tím způsobem, jako mívají příslušníci sekt nebo ti, komu vymyli mozek. Nakonec jsem nabyla dojmu, že bych mohla klidně usnout, dloubat se v nose nebo prostě odejít, a ona by si toho vůbec nevšimla.

Když konečně všechno odříkala a odešla, aby zavolala ještě nějakého dalšího žadatele, málem jsem se do těch nepohodlných pohovek v recepci složila. Odehrávalo se to tak rychle, naprosto se to vymykalo mému chápání, a přesto jsem byla vzrušená. A co, že jsem nevěděla, kdo je Miranda Priestlyová? Zdá se, že všichni ostatní jsou z ní hotoví. No jo, je to módní časopis, a ne něco alespoň trochu zajímavějšího, zase je ale mnohem lepší pracovat v *Runway* než v nějakém příšerném vydavatelství obchodních publikací, no ne? Když budu mít v životopise uvedený prestižní *Runway*, tak až se budu nakonec ucházet o místo v *New Yorkeru*, rozhodně získám větší důvěryhodnost, než kdybych tam měla – co já vím – třeba *Popular Mechanics*.

Kromě toho mi bylo jasné, že pro tuhle práci *by umřely* miliony dívek.

Po půlhodině, kdy jsem se zabývala takovými úvahami, do recepcce vstoupila další vysoká a neskutečně hubená dívka. Jistě mi řekla své jméno, já jsem se ale nedokázala soustředit na nic než na její tělo. Měla upnutou a roztrhanou džínovou sukni, průhlednou bílou propínací blůzku a stříbrné páskové sandály. Byla dokonale opálená, měla perfektní manikúru a také byla odhalená tak, jak byste u běžných lidí nečekali, když venku leží vrstva sněhu. Teprve když na mě kývla, abych ji následovala za prosklené dveře, a já jsem musela vstát, bolestně jsem si uvědomila, jak příšerně nevhodné mám oblečení, jak mám zplihlé vlasy, že nemám vůbec žádné módní doplňky a celkově jsem neupravená. Dodnes mě pronásleduje vzpomínka na to, co jsem toho dne měla na sobě – a že jsem v ruce nesla cosi, co mohlo připomínat *aktovku*. Úplně cítím, jak rudnu, kdykoli si vzpomenu, jak velice, velice trapná jsem byla mezi těmi nejsladnějšími a nejstylovějšími ženami v New York City. Až mnohem později, když už jsem se potácěla na hranici možnosti, že se stanu jednou z nich, jsem se dozvěděla, jak strašně se mi mezi jednotlivými koly pohovoru smály.

Po nezbytném výslechu mě Zdrucující holka odvedla do kanceláře Cheryl Kerstonové, odpovědné redaktorky *Runwaye* a celkem vzato roztomilého blázna. I ona se mnou mluvila celé hodiny, jak se mi zdálo, tentokrát jsem ale skutečně poslouchala. Poslouchala jsem, protože bylo vidět, že svou práci miluje, protože vzrušeně hovořila o „textovém“ aspektu časopisu, o úžasných výtiscích, které čte, o autorech, které řídí, a o redaktorech, na něž dohlíží.

„Já nemám naprosto nic společného s módní stránkou tohoto podniku,“ prohlásila pyšně, „a tak asi bude nejlepší si otázku na tohle téma schovat pro někoho jiného.“

Když jsem jí na to řekla, že právě její práce mi připadá přitažlivá a že o módu nemám žádný mimořádný zájem ani o ní skoro nic nevím, ústa se jí roztáhla do nefalšovaného úsměvu. „Tak v tom případě, Andreo, budete právě ten

člověk, kterého tu potřebujeme. Myslím, že je čas setkat se s Mirandou. A smím vám dát jednu radu? Dívejte se jí přímo do očí a nebojte se sama prodat. Ukažte, co umíte, toho si ona váží.“

Jako by to bylo smluvené heslo, dovnitř vklouzla Zdrcující holka a odvedla mě do Mirandiny kanceláře. Cesta trvala jen třicet sekund, cítila jsem ale, jak se na mě soustřeďují pohledy všech přítomných. Hleděli na mě zpoza skla s ledovými květy u redakční místnosti, hleděli na mě z otevřených asistentkých kójí. Jedna kráska se otočila od kopírky, aby si mě prohlédla; totéž udělal naprosto úchvatný chlap, i když to byl na první pohled gay a šlo mu jen o to, aby ohodnotil mé oblečení. Těsně předtím, než jsem vešla do apartmá asistentek hned vedle Mirandiny kanceláře, vytrhla mi Emily z rukou aktovku a hodila ji pod svůj stůl. Trvalo jen okamžik, než mi došlo, co tím řekla: *Když to budeš mít, ztratíš všechnu důvěryhodnost.* A pak už jsem stála v kanceláři, v otevřené místnosti s velkými okny, plné jasného denního světla. Žádné jiné podrobnosti o místnosti si z toho dne už nepamatuji, protože jsem nemohla odtrhnout oči od samotné Mirandy.

Mirandu Priestlyovou jsem nikdy neviděla ani na fotce. Udivilo mě, jak je hubená. Ruka, již napřáhla, byla tak maličká, ženská a jemná! Aby se mi mohla podívat do očí, musela zvednout hlavu, ale nevstala, aby mě pozdravila. Vlasy, zkušeně obarvené na blond, měla vzadu stažené do elegantního uzlu, záměrně neutaženého, aby vypadal uvolněně, ale pořád dokonale úhledného; i když se neusmívala, strach mi nenaháněla. Připadala mi spíš laskavá a jakoby skrčená za velkým černým stolem, a i když mi nenabídla, ať se posadím, cítila jsem se dostatečně v pohodě na to, abych si sama sedla do jednoho z nepohodlných černých křesel naproti ní. V tu chvíli jsem si toho všimla: bedlivě mě sledovala a v duchu – podle mě s úsměvem – si všímala toho, jak se snažím být zdvořilá a slušně vychovaná. Blahosklonná a mrzutá, to ano, ale určitě nemá zlou povahu, usoudila jsem. Promluvila jako první.

„Co vás do *Runwaye* přivádí, An-dre-o?“ řekla se snobským britským přízvukem, aniž by ze mě na okamžik spustila oči.

„No, byla jsem na pohovoru u Sharon a ta mi řekla, že hledáte asistentku,“ začala jsem malinko roztřeseným hlasem. Když přikývla, trochu mi to zvedlo sebevědomí. „A když jsem teď mluvila s Emily, Allison a Cheryl, pochopila jsem, jakého člověka hledáte, a jsem přesvědčena, že se pro tu práci dokonale hodím,“ řekla jsem, protože jsem si vzpomněla na Cherylina slova. Chvilku se tvářila pobaveně, nezdálo se ale, že bych ji vyvedla z míry.

V tom okamžiku jsem tu práci začala zoufale chtít, právě tím způsobem, jakým lidé touží po něčem, co jim připadá nedosažitelné. Možná to není totéž, jako se dostat na právnickou fakultu nebo mít v univerzitním časopise publikovaný esej, avšak v mé mysli, lačníci po úspěchu, to byla skutečná výzva – hlavně proto, že jsem byla podvodnice, navíc nepřilíš dobrá. Sotva jsem do *Runwaye* vkročila, věděla jsem, že tam nepatřím. Měla jsem nevhodné oblečení a nemožné vlasy, jenže mnohem křiklavěji sem nezapadal můj přístup. O módě jsem nevěděla vůbec nic a bylo mi to *jedno*. Naprosto. Proto jsem tu práci musela mít. Když už kvůli ničemu jinému, tak proto, že by pro ni umřely miliony dívek.

Na její osobní otázky jsem odpovídala otevřeně a se sebevědomím, které mě samotnou udivovalo. Na strach nebyl čas. Kromě toho mi připadala docela příjemná. Malinko jsme se zadržly, když se zeptala, kterými jazyky mluvím. Když jsem odpověděla, že hebrejsky, položila dlaně na stůl a ledovým hlasem pronesla: „Hebrejsky? Já jsem tedy doufala, že francouzsky nebo zkrátka nějak užitečněji.“ Skoro jsem se za to omluvila, včas jsem se ale zarazila.

„Francouzsky bohužel nerozumím ani slovo, jsem ale přesvědčena, že to nebude problém.“ Spráskla ruce.

„Tady se píše, že jste studovala na Brownu...?“

„Ano, jako hlavní předmět jsem studovala angličtinu se zaměřením na tvůrčí psaní. Psaní vždycky bylo moje vá-

šeň.“ *Jak laciné!* pokárala jsem se v duchu. *Skutečně jsem musela použít slovo „vášeň“?*

„Váš vřelý vztah k psaní tedy znamená, že móda vás nijak zvlášť nezajímá?“ Maličko se napila něčeho perlivého a sklenici zase postavila na stůl. Jediný pohled prozradil, že patří k ženám, které se dokážou napít, aniž by zanechaly nechutné stopy rtěnky. Bez ohledu na denní dobu bude mít rty vždy dokonale namalované.

„Ale ne, samozřejmě že ne. Já módu zbožňuju!“ lhala jsem docela bez potíží. „A moc se těším, že se toho o ní dozvím víc, protože si myslím, že by mohlo být úžasné začít jednoho dne psát o módě.“ Kde jsem sakra vzala tohle? Začalo mi to připadat jako mimotělní zážitek.

Dál to šlo v podobně snadném duchu, dokud mi Miranda nepoložila poslední otázku: „Které časopisy pravidelně čtete?“ Zaujatě jsem se v křesle předklonila a začala: „Předplacené mám jenom *New Yorker* a *Newsweek*, pravidelně ale čtu *Buzz*. Někdy i *Time*, ten je ale suchý, a *U. S. News* mi zase přijde trochu moc konzervativní. Přiznám se, že občas taky prolístuju *Chic*, a protože jsem se právě vrátila z cest, četla jsem všechny časopisy o cestování, a...“

„A čtete *Runway*, An-dre-o?“ přerušila mě, sklonila se nad stolem a zahleděla se na mě ještě pozorněji.

Přišlo to tak rychle a nečekaně, že jsem se poprvé toho dne cítila zaskočená. Nelhala jsem, nezaplétala jsem se a ani jsem se nesnažila něco vysvětlovat.

„Ne.“

Po deseti sekundách hrobového ticha naznačila Emily, ať mě odvede. Věděla jsem, že jsem tu práci dostala.